

zich lanterfanterend doorbracht. Doorzetters probeerden natuurlijk ondanks de chaotische warme luchtstromen in plaats van echte wind toch te vliegeren. Dat lukt door de vliegers extra veel lijn te geven, ze zijn dan in staat de windloze tijd tussen de hete-lucht windvlagen te overleven. Dat is leuk vliegeren, elke keer als je omhoog kijkt tref je de vlieger in een heel ander stukje lucht aan. Met drie van zulke 'zelfdenkende-vliegers' in de lucht is het geen verrassing dat twee lijnen elkaar kruisen en er eentje doorgesneden wordt. Vervelend was wel dat mijn Sanjo niet omlaag leek te komen, maar juist bleef dwarrelen totdat hij als een stipje ver weg uit zicht verdween. De rest van de middag heb ik gezworven door de schitterende omgeving en elke slok van de drie liter water in mijn rugzak heb ik nodig gehad. Klauterend door canyons, spleten en over rotspartijen probeerde ik van het ene hoogste punt naar het volgende te komen. Onderweg vond ik ongemarkeerde en vergane Anazasi-ruïnes en oude potscherven zoveel je maar wilt. Na een paar uur drong de futiliteit van mijn zoektocht in dit onmetelijke landschap tot me door

en leek het me verstandiger terug te keren voordat ik werkelijk zou verdwalen. Dat op amper een kwartier lopen van het Camp m'n oog toch nog op de Sanjo viel lijkt achteraf wel erg onwaarschijnlijk, maar waar.

Na de gigantische buiteling moet ik toch weer verder met de buggy. In dit lager gelegen terrein is de wind wat rustiger en weet ik nu wat gecontroleerder de kleinere zandheuveltjes over te komen om de groep langs de rivier te bereiken. Gelukkig ben ik niet de enige die van geen ophouden weet. Alle vliegers van George staan nog in de lucht terwijl ik met volle vaart de buggy de rivier in stuur voor een laatste verkwikend rondje alvorens m'n armen het werkelijk begeven. Met tegenzin stappen we even later allemaal vermoed de auto's in. Wat een geweldig slot van een onvergetelijke vliegerreis.

Nop.

Vliegeren in Amerika

Het land van Micky Mouse en McDonalds en het land van de superlatieven; groot is goed en veel is lek-

ker. Toch zijn de vliegerfeesten daar doorgaans veel kleinschaliger dan de feesten die we hier in Europa zien (Dieppe, LeTouquet, Bristol, Scheveningen, Berlijn etc). Een bijzondere vliegerhappening is de *Texas Kite Retreat*. De zomer-campus van de universiteit van Lubbock staat elk jaar in de laatste week van mei, vijf dagen geheel ter beschikking van zo'n 150 vliegeraars. Hier worden zo'n vijftien korte cursussen gegeven door professionals uit de vliegerwereld zoals onder andere Martin Lester over stokloze vliegers, Stan Swanson over naaitechnieken, George Peters over het maken van fraaie banners en Modegi uit Japan over het maken van een eenvoudige Edo.

Gedurende de retreat is er tijd en ruimte genoeg om op de campus vrij te vliegeren, de maaltijden zijn uitstekend verzorgd en slaapgelegenheden in de student-dorms zijn uitstekend. Deze Kite-Retreat gecombineerd met een zelfstandige trektocht (met of zonder vliegers) door de weidse natuur van het Amerikaanse zuid-westen zou een alternatieve vliegervakantie kunnen zijn. Ook de kosten vallen mee in vergelijking met een Europese vakantie.

Info: Texas Kite Retreat.

De 6e Junction International Kite Retreat vindt plaats van 27 tot 30 mei 1994. Junction is een kalm "hill country" stadje van 2500 inwoners ongeveer 200 km ten Noordwesten van San Antonio. Slapen, eten, vliegers bouwen en vliegeren gebeurt allemaal op de zomercampus van de Texas Tech Universiteit. Alle benodigde materialen en gereedschappen kunnen ter plekke gekocht, geleend of gehuurd worden.

Meer informatie en aanmeldingen: Betty Street, Texas Tech University, Box 42081, Lubbock, TX 79409-2081 tel: (806) 742-3027 fax (806) 742-3878.

Nop.

